REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6846/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Brankici Bobšić, u pravnoj stvari tužitelja Gorana Miljančića iz Dragoslavec Brega, Dragoslavec Breg 83-a, OIB: 04059364041, zastupanog po punomoćniku Predragu Kraliku, odvjetniku iz Bjelovara, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja, nakon glavne i javne rasprave zaključene 23. listopada 2026. u prisutnosti tužitelja i zamjenika njegovog punomoćnika odvjetničkog vježbenika Marka Kuzminovića, te zamjenice punomoćnika tuženika odvjetničke vježbenice Eme Kovačić, dana 29. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba čl. 2. Ugovora o kreditu broj 3213050673 od 16. travnja 2008., zaključenog između tužitelja Gorana Miljančića, kao korisnika kredita i tuženika Zagrebačke banke d.d., kao kreditora u dijelu koji glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.".

II. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 322,17 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 29. listopada 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 24. listopada 2025. podnio tužbu protiv tuženika u kojoj je naveo da je 16. travnja 2008. s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj 3213050673 (kreditna partija broj 7104151137), kojem mu je tuženik, kao kreditor, odobrio i stavio na raspolaganje

kredit u kunskoj protuvrijednosti od 2.560,00 EUR prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja, s rokom otplate od 13 mjeseci. Isto tako tužitelj je naveo da se u odredbi čl. 2. Ugovora o kreditu kao korisnik kredita obvezao platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, a kojom je odredbom Ugovora o kreditu de facto bio primoran platiti naknadu kako bi mogao dobiti traženi kredit. Istaknuo je i da mu je predmetna naknada naplaćena u iznosu od 371,71 kn. Nadalje je naveo da se radi o tipskom Ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca i o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, te da on, kao takav, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sve sukladno odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača. Tužitelj je još naveo da mu tuženik nije pojasnio u čemu se sastoji tzv. ulazna naknada koja mu je naplaćena prije isplate kredita, pa smatra da iz toga proizlazi da je ugovorna odredba kojom je tužitelj bio primoran platiti naknadu kako bi mogao dobiti traženi kredit nepoštena, a slijedom toga i ništetna.

2. Slijedom navedenog, tužitelji tužbenim zahtjevom traži da se utvrdi ništetnom odredba čl. 2. Ugovora o kreditu broj 3213050673 od 16. travnja 2008., zaključenog između tužitelja, kao korisnika kredita i tuženika, kao kreditora, u dijelu koji glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.", uz naknadu troškova parničnog postupka s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

3. U odgovoru na tužbu tuženik je prije svega upozorio na nepostojanje osnovnih zakonskih procesnih pretpostavki za vođenje ove parnice zbog čega smatra da tužbu treba odbaciti, a s obzirom na to da je tužitelj već prilikom podnošenja tužbe bio dužan postaviti kondemnatorni zahtjev. Nadalje je prigovorio vrijednosti predmeta spora jer smatra da je ista suviše visoko naznačena. Tuženik je, također, naveo da tužitelj nije dokazao da je potrošač, niti da se sredstvima kredita koristio isključivo u potrošačke svrhe. Osporio je i navode tužitelja da bi se predmetna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom, odnosno ništetnom jer je ista jasna, lako uočljiva i razumljiva. Tuženik je, također, naveo da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, te da je tužitelj mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Tuženik je nastavno naveo da naknada za obradu kreditnog zahtjeva predstavlja naknadu koja se naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita te da je pokrivala troškove poput operativnih troškova, materijalnih troškova, troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge i povezanih regulatornih troškova. Slijedom navedenog, tuženik smatra da su navodi tužitelja o nerazumljivosti naplaćene naknade u ovom postupku u cijelosti neosnovani s obzirom na jasno određenje naknade koja se naplaćuje prilikom obrade kredita, a koja ne mora sadržavati koje se sve usluge i troškovi pokrivaju u zamjenu za predmetni iznos koji se naplaćuje temeljem navedene ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita. Tuženik je, također, naveo da odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom. Naime, tuženik smatra, uzimajući u obzir okolnosti ovog slučaja i to osobito odnos naplaćene naknade i odobrenog iznosa kredita, nepostojanje zakonskog ograničenja ugovaranja predmetne naknade u vrijeme zasnivanja kreditnog odnosa te sve obavijesti i informacije koje je tužitelj imao za vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti iz cjelokupnog Ugovora o kreditu, pa da se predmetna ugovorna odredba o naknadi ne može smatrati

nepoštenom, odnosno ništetnom. Slijedom navedenog, tuženik je predložio, odbaciti tužbu, a podredno odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan, uz naknadu troškova parničnog postupka tuženiku.

4. Dakle, predmet ovog spora je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnom odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu broj 3213050673 od 16. travnja 2008., zaključenog između tužitelja, kao korisnika kredita i tuženika, kao kreditora u dijelu koji glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.". Naime, tužitelj tijekom postupka tvrdi da je navedena odredba nepoštena, te da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo zbog čega mu je tuženik neosnovano naplatio navedenu naknadu za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 49,33 EUR (371,71 kn).

5. Prije svega valja reći da je neosnovan tuženikov prigovor nedostatka pravnog interesa. Naime, tuženik tvrdi da tužitelj nema pravni interes za utvrđenje ništetnom predmetne odredbe Ugovora o kreditu s obzirom na to da u ovom postupku ne potražuje isplatu s navedene osnove. Međutim, suprotno navodima tuženika, tužitelj ima pravni interes tražiti da se utvrdi ništetnom predmetna ugovorna odredba u utuženom dijelu, s obzirom na to da iz odredbe čl. 327. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/2005.; dalje: ZOO) proizlazi da se na ništetnost može pozivati svaka zainteresirana osoba (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev-1051/2022), a na što nije od utjecaja potražuje li tužitelj pritom i isplatu s navedene osnove. Pored toga valja dodati i da je niže utvrđeno da je tužitelj naknadu za obradu kreditnog zahtjeva platio tuženiku, pa mu po utvrđivanju predmetne odredbe u spornom dijelu ništetnom pripada pravo zahtijevati povrat iznosa uplaćenog tuženiku s osnove navedene naknade (čl. 1115. ZOO-a).

6. Tijekom postupka je izvršen uvid u presliku dopisa tuženika od 13. lipnja 2025. (str. 3 spisa), u presliku Ugovora o gotovinskom nenamjenskom kreditu broj 3213050673 od 16. travnja 2008. (str. 4-7 spisa), presliku tuženikovih uputa o obveznim radnjama pri odobravanju kredita (str. 51-52 spisa), saslušan je tužitelj (str. 153 spisa), te je izvršen uvid i ostalu dokumentaciju koja se nalazi u spisu.

7. Ovdje valja reći da je sud proveo sve dokaze predložene od parničnih stranaka jer su iste na ročištu održanom 23. listopada 2026. navele da nemaju daljnjih dokaznih prijedloga, te su odustale od svih predloženih, a neprovedenih dokaza i predložile su zaključenje glavne rasprave temeljem stanja spisa.

8. Na temelju tako izvedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 84/2008., 96/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025.; dalje: ZPP) ovaj sud tužbeni zahtjev tužitelja nalazi osnovanim.

9. Među strankama nije sporno da je tužitelj platio tuženiku naknadu za obradu kreditnog zahtjeva za predmetni kredit u iznosu od 49,33 EUR (371,71 kn), a isto proizlazi i iz preslike dopisa tuženika od 13. lipnja 2025. (str. 3 spisa).

10. Među strankama, također, nije sporno, a proizlazi i iz Ugovora o gotovinskom nenamjenskom kreditu broj 3213050673 od 16. travnja 2008. (str. 4-7 spisa; dalje: Ugovor o kreditu) da je tužitelj, kao korisnik kredita isti zaključio s tuženikom, kao kreditorom, te da je tim Ugovorom tužitelju odobren nenamjenski kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 2.560,00 EUR obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita (čl. 1. Ugovora o kreditu). Nadalje je u odredbi čl. 2. KAMATE I NAKNADE ugovoreno da je korisnik kredita dužan kreditoru platiti i redovnu kamatu koja je tijekom postojanja obveze po tom Ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke i kamatnim stopama tuženika, koja je na dan sklapanja toga Ugovora iznosila 9,50% godišnje. U istoj odredbi (čl. 2. Ugovora o kreditu) se korisnik kredita obvezao platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora. Također je utvrđeno da je ugovoren rok otplate kredita od 13 mjeseci, kao i otplata mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja (čl. 3. i 4. Ugovora o kreditu).

11. Uvidom u presliku tuženikove upute o obveznim radnjama pri odobravanju kredita (str. 51-52 spisa) utvrđeno je da je u istoj navedeno da se naknada za obradu kreditnog zahtjeva naplaćuje sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge ili Odluci o pojedinom kreditnom proizvodu, a prilikom isplate kredita. Nadalje je u istoj uputi navedeno da je osnovica za naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva iznos odobrenog kredita, te da se naplaćuje po odobrenju kredita na odobreni iznos kredita i to prilikom isplate kredita. Dakle, iz navedene upute ne proizlaze razlozi naplaćivanja navedene naknade, niti koji troškovi tuženika se istom pokrivaju. Isto tako iz navedene upute ne proizlazi ni na koje razdoblje se ista uputa odnosi.

12. Saslušan u svrhu dokazivanja tužitelj je u bitnom naveo da je s tuženikom 2008. zaključio predmetni Ugovor o gotovinskom nenamjenskom kreditu, te da je kredit podigao u svrhu uređenja kuće u kojoj je nakon uređenja živio. Pojasnio je da se radilo o kući koju je morao prenamijeniti i urediti, te da je potom u tu kuću uselio zajedno sa svojom obitelji i danas u njoj živi. Kuću koju je uredio sredstvima predmetnog kredita nikada nije koristio za nikakvu poslovnu djelatnost, niti je u istoj kući imao otvoren obrt, niti firmu. Prilikom zaključenja Ugovora je otišao u banku jer mu je falilo novca za uređenje kuće te mu je zaposlenik banke ponudio ovakav Ugovor o kreditu te je on isti prihvatio jer mu je novac bio potreban. Zaposlenik tuženika mu nije pojašnjavao pojedine odredbe već mu je rekao da može dobiti kredit i nije previše razmišljao te je prihvatio ponuđeni kredit. Zaposlenik tuženika mu nije ništa posebno govorio o odredbi kojom je ugovorena naknada za obradu kredita niti mu je objasnio koji troškovi se takvom naknadom pokrivaju te misli da mu čak nije ni spomenuo da treba platiti tu naknadu. Međutim, drugi dan mu je naplaćena naknada za obradu kredita i to na način da je ista naplaćena iz sredstva kredita, odnosno isplaćen mu je kredit umanjen za iznos naknade za obradu kredita. Također mu zaposlenik tuženika nije objasnio na temelju čega se mijenja kamatna stopa. Ugovor je sastavila banka, te on isti nije ni pročitao jer je dugogodišnji klijent tuženika, te nije sumnjao da s Ugovorom nešto ne bi bilo u redu. Nije siguran je li Ugovor ovjeravao kod javnog bilježnika. Ne zna bi li mu kredit bio odobren da nije platio naknadu, ali je napomenuo da mu je ista skinuta automatski. Zaposlenik tuženika mu nije objašnjavao na temelju kojih parametara je određena visina naknade.

13. Sud je u bitnom, kao životan, logičan i uvjerljiv, prihvatio iskaz tužitelja, a uzimajući u obzir da je isti sukladan s ostalim provedenim dokazima i to prije svega s Ugovorom o kreditu.

14. Ovdje valja reći da je tužitelj prilikom sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu i plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva imao svojstvo potrošača. Naime, u odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/2007. i 125/2007.; dalje: ZZP) određeno je da je potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno da se u konkretnom slučaju radi o gotovinskom nenamjenskom kreditu, dok je iz iskaza tužitelja utvrđeno da je kredit podignut u svrhu uređenja kuće u kojoj nakon uređenja tužitelj živi sa svojom obitelji, kao i da tu kuću nikada nije koristio za poslovnu djelatnost, niti je u istoj kući imao otvoren obrt, niti firmu. Stoga se, kraj navedenih činjenica, po ocjeni ovog suda, sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a teret dokaza da je tužitelj predmetni Ugovor o kreditu zaključio u svrhu koja je namijenjena njegovoj poslovnoj djelatnosti, odnosno njegovoj djelatnosti slobodnog zanimanja, nalazi na tuženiku, pa kako tuženik takve činjenice nije dokazao, niti one proizlaze iz provedenih dokaza, tako sud navedeni prigovor ocjenjuje neosnovanim.

15. Prema odredbi čl. 96. st. 1. ZZP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno odredbi čl. 96. st. 2. ZZP-a, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Nadalje, sukladno odredbi čl. 102. st. 1. ZZP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništetna. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Nadalje, u odredbi čl. 4. ZOO-a propisano je da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Isto tako u odredbi čl. 6. ZOO-a propisana je zabrana ostvarivanja prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato. Nastavno, u odredbi čl. 7. st. 1. ZOO-a propisano je da sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba, dok je odredbom čl. 10. st. 2. ZOO-a propisano da je sudionik u obveznom odnosu dužan u ispunjavanju obveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima (pažnja dobrog stručnjaka). Konačno, u odredbi čl. 322. ZOO-a propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

16. Iz provedenih dokaza, a imajući u vidu navedene zakonske odredbe, proizlazi da je u smislu odredaba čl. 96. st. 1. ZZP-a i čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ništetna i nepoštena odredba čl. 2. KAMATE I NAKNADE, Ugovora o kreditu u dijelu u kojem se tužitelj, kao korisnik kredita, obvezao platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva (tzv. ulaznu naknadu) sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge

kreditora. Naime, iz iskaza tužitelja je utvrđeno da mu zaposlenik tuženika nije ništa posebno govorio o odredbi kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva i da mu nije objasnio koji troškovi se takvom naknadom pokrivaju, te da misli da mu nije ni spomenuo da treba platiti tu naknadu. Osim toga iz iskaza tužitelja proizlazi da mu je navedena naknada naplaćena iz sredstva kredita, odnosno da mu je isplaćen kredit umanjen za iznos naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Stoga je utvrđeno da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o navedenoj ugovornoj odredbi, te je tako tužitelj kao potrošač stavljen u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika kao trgovca. Naime, iz provedenih dokaza proizlazi da tužitelj nije mogao utjecati na sadržaj odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva, te da je ista odredba u Ugovor o kreditu unesena prema odluci jednog ugovaratelja (tuženika), i to bez preciznog označavanja na što se ista naknada za obradu kreditnog zahtjeva odnosi, odnosno bez informacija o načinu određivanja te naknade, a što uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika. Tužitelju je prilikom zaključenja Ugovora o kreditu trebalo objasniti razloge ugovaranja naknade i objasniti mu na što se ista točno odnosi, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način mu omogućiti da pristane na takvu odredbu (koja jasno definira uvjete i razloge te visinu naplaćivanja naknade). Naime, po ocjeni ovog suda, tužitelj je u okviru njegovih sposobnosti i potreba, primijenio svu dužnu pažnju koja se od njega i mogla očekivati, dok tuženik nije dokazao da bi se o spornoj odredbi pojedinačno pregovarao, niti da je eventualno tužitelju ostavio drugu opciju, osim predmetne, u kojoj je tužitelj, uz obvezu otplata mjesečnih anuiteta, nametnuta još jedna materijalna obveza, a da za to isti nije bio informiran na transparentan i potpuni način te bez koje mu kredit ne bi bio odobren. Isto tako valja reći da, predmetna odredba Ugovora o kreditu, suprotno tvrdnji tuženika, nije jasna i lako razumljiva, jer u istoj odredbi nije navedena visina naknade za obradu kreditnog zahtjeva, te nije pojašnjeno od čega se točno sastoje troškovi zaključenja Ugovora o kreditu koji se naplaćuju i jesu li takvi troškovi realni. Također valja istaknuti da tuženik nije dokazao opravdanost naplaćene naknade, odnosno nije dokazao odgovara li iznos naplaćene naknade stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Stoga, po ocjeni ovog suda proizlazi da je uslijed navedenog postupanja tuženika došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama stranaka jer je s jedne strane naplaćena naknada bez točnog pojašnjenja na što se ista konkretno odnosi, a s druge strane je zbog istog tužitelju, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uvećana financijska obveza po kreditu, a koja povreda se ne može smatrati povredom manjeg značaja.

17. Ovdje još kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja (zahtjev dobre vjere) valja reći da tuženik, po ocjeni ovog suda, prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije uzeo u obzir zakonite interese tužitelja kao potrošača jer se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru i jer se o spornoj odredbi, a kako je to navedeno, nije pregovaralo. Još valja dodati da se ocjena uzrokuje li se predmetnom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, određuje ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorenih naknada, već i ocjenom ograničenosti potrošača u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu, nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade) u slučaju neprihvaćanja te odredbe. U konkretnom slučaju je tužitelj kao potrošač pri sklapanju Ugovora o kreditu bio ograničen uvjetima banke, pa stoga, po ocjeni ovog suda, tuženik nije postupao u dobroj vjeri, dok tužitelj kao

potrošač nije imao objektivne mogućnosti za pregovaranje oko predmetne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, niti oko prihvaćanja iste, a što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u Rev-266/2024-2 od 9. listopada 2024., Rev-673/2023-3 od 13. veljače 2024., Rev-1051/2023-2 od 3. travnja 2024. i Rev-715/2024 od 22. svibnja 2024.). Također valja reći da se kod provođenja testa poštenosti mora preispitati tiče li se navodna nepoštenost spornih odredaba, među ostalim, odnosa između iznosa naknada te zauzvrat pruženih usluga (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi Rev-266/2024-2 od 9. listopada 2024.). Kako iz gore navedenog proizlazi da tužitelj nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje predmetne naknade, kao i da se o tome nije pregovaralo, tako, po ocjeni ovog suda, tužitelj nije imao saznanja o krajnjoj svrsi takve naknade.

18. Slijedom svega navedenog, utvrđeno je da je ništetna ugovorna odredba čl. 2. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva, te je stoga odlučeno kao u t. I. izreke ove presude.

19. Odluka o troškovima parničnog postupka je donesena na temelju odredaba čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a. Troškovi su odmjereni prema vrijednosti predmeta spora u iznosu od 49,33 EUR utvrđenoj na ročištu 23. listopada 2026., odnosno prema vrijednosti naplaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Ovo stoga što tužitelj predmetnim deklaratornim zahtjevom traži utvrđenje ništetnom odredbe kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva isključivo u svrhu povrata plaćenog iznosa navedene naknade pa stoga, po ocjeni ovog suda, za odluku o osnovanosti predmetnog deklaratornog zahtjeva vrijednost predmeta spora ne može biti veća od iznosa naplaćene naknade.

20. Troškovi su, nadalje, odmjereni sukladno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023.; dalje: Tarifa) po kojoj vrijednost jednog boda iznosi 2,00 EUR, te sukladno odredbama Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/2018. i 51/2023.; dalje: ZSP).

21. Tako je tužitelju dosuđen trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u iznosu od 265,62 EUR, a isti se odnosi na trošak sastavljanja tužbe od 24. listopada 2025. u iznosu od 50,00 EUR (25 bodova-Tbr. 7/1 Tarife), sastavljanja podneska od 28. listopada 2025. u iznosu od 12,50 EUR (6,25 bodova-Tbr. 8/4 Tarife), sastavljanja podnesaka od 19. veljače 2026. i 2. travnja 2026. u iznosu od 50,00 EUR za svaki (25 bodova-Tbr. 8/1 Tarife), zastupanja na ročištu 23. listopada 2026. u iznosu od 50,00 EUR (25 bodova-Tbr. 9/1 Tarife), te trošak PDV-a (25%) na navedene radnje u ukupnom iznosu od 53,12 EUR. Tužitelju je, nadalje, priznat i trošak sudske pristojbe za tužbu u plaćenom iznosu od 26,55 EUR i za presudu u iznosu od 30,00 EUR. Stoga su tužitelju dosuđeni troškovi parničnog postupka u ukupnom iznosu od 322,17 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim, sukladno odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a, od presuđenja, dakle od 29. listopada 2026. do isplate, po stopi određenoj u odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.

22. Međutim, tužitelju nije priznat trošak pristupa punomoćnika na ročište za objavu i uručenje presude s obzirom na to da isti nije bio potreban za vođenje ovog postupka jer tužitelj presudu može preuzeti neposredno u sudu sukladno odredbi čl. 335. st. 9. ZPP-a. Osim toga činjenica da je nagrada za pristup na ročište na kojem se objavljuje

presuda propisana u Tbr. 9/3 Tarife ne isključuje primjenu odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a. Tužitelju, također, nije priznat trošak sastavljanja dopisa od 9. svibnja 2025. i 9. lipnja 2025., kojima je prije pokretanja ove parnice preko svog punomoćnika od tuženika tražio dostavu dokumentacije vezanu, između ostalog, i za predmetni Ugovor o kreditu. Ovo stoga što isti dopisi nisu bili potrebni za vođenje ovog postupka, pogotovo što je tražena dokumentacija o uplatama, dok se u konkretnom slučaju radi samo o tužbi radi utvrđenja, a ne i radi isplate.

23. Slijedom navedenog odlučeno je kao u t. II. izreke.

Zagreb, 29. listopada 2026.

Sutkinja
Brankica Bobšić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi pismeno u 3 primjeraka, putem ovoga suda. O žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA
1. Tužitelju po pun. uz rješenje za plaćanje pristojbe za presudu u iznosu od 30,00 EUR
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088f-60723**

Kontrolni broj: **01488-82fa0-4242f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.